

Kitab Daniel - Angka Pitung Puluh

Saka Loh-Loh Kuna tumuju Tanggung Jawab Jaman Saiki: Mbabar Lelakon Prajanjian

Jeff Pippenger

2024-02-03

Nalika Pangéran lumebet ing prejanjian karo Israèl kuna, Panjenengané maringi rong loh minangka dhasar lan pralambanging sesambetan prejanjian iku. Rong loh mau uga nandhani tanggung jawabé Israèl kuna kanggo ngaturaké paseksèn kang urip ngenani rong loh mau marang donya. Nalika Pangéran lumebet ing prejanjian karo Israèl modhèren, Panjenengané maringi rong loh minangka dhasar lan pralambanging sesambetan prejanjian iku. Rong loh mau uga nandhani tanggung jawabé kanggo ngaturaké paseksèn kang urip ngenani kabèh patang loh mau marang donya.

Loro loh watu iku diparingake marang Israel kuna literal sawisé Gusti Allah ngluwari wong-wong mau saka perbudakan literal ing sangisoring panyandhetan Mesir, lan nuntun wong-wong mau ngliwati kasangsaraning kuciwané panyabrangan Segara Abang. Suwéné wektu nalika Israel kuna literal ana ing sajroning panyandhetan wis kanthi cetha katandhani ana ing ramalan minangka patang atus telung puluh taun, lan nalika ana ing sajroning panyandhetan, Israel kuna literal lali, lan mandheg netepi, dina Sabat kapitu.

Loro loh watu iku kaparingaké marang Israèl modhèren rohani sawisé Gusti Allah ngluwari wong-wong mau metu saka perbudakan rohani ing sangisoré pangiket Katulik, lan nuntun wong-wong mau ngliwati kuciwa gedhé taun 1844. Mangsa wektu nalika Israèl modhèren rohani ana ing pangawulan iku wis kanthi cetha katuduhaké ana ing ramalan minangka sèwu rong atus suwidak taun, lan sajrone ana ing pangawulan, Israèl modhèren rohani lali, lan mandheg netepi, Sabat dina kapitu.

Ing sajeroning sajarah piyambak nalika Gusti Allah maringi marang Musa loro loh watu supaya digawa marang Israèl kuna, saduluré, Harun, lagi damel reca pedhet emas. Loro loh watu angger-angger Sapuluh dhawuh iku nuduhaké yèn Gusti Allah iku Allah kang cemburu, lan rasa cemburuné punika mliginipun kawedhar nglawan panyembahan brahala; lan nalika Musa tumedhak saka gunung, Israèl kuna lagi njenget tanpa busana ngubengi reca emas kang wis katitahaké déning wong sing wis kapilih dadi juru wicarané Gusti Allah.

Musa banjur nyritakake marang Harun sakehing pangandikane Pangeran Yehuwah kang ngutus dheweke, sarta sakehing pratandha kang wis diprentahake marang dheweke. Banjur Musa lan Harun tindak lan nglumpukake kabeh para pinituwane bani Israel. Harun banjur ngandika sakehing pangandika kang wus dipangandikakake Pangeran Yehuwah marang Musa, sarta nindakaké pratandha-pratandha iku ana ing ngarepe bangsa mau. Pangentasan 4:28–30.

Saduluré nabi sing mimpin Israèl kuna sajroning sajarah prejanjian nalika loro loh prejanjian diparingaké, iku dadi pamimpin ing pambrontakaning reca cemburu. Bojoné nabi wadon sing mimpin Israèl modhèren sajroning sajarah prejanjian nalika loro loh prejanjian diparingaké, iku dadi pamimpin ing pambrontakan taun 1863, lan taun 1863 nandhakaké generasi kapisan Adventisme minangka kang kawejahi déning pralambang reca cemburu kang dipasang ing lawanging gapura mesbèh.

Banjur Panjenengané ngandika marang aku, Hé anaking manungsa, tumingalana saiki menyang lor. Mula aku tumingal menyang lor, lah ana ing sisih lor, ing gapura mesbèh, reca pepénginan iku ana ing lawanging mlebu. Yehezkiel 8:5.

“misbyah” iku minangka pralambang Kristus.

“Kita ana ing bebaya nyampurake kang suci lan kang lumrah. Geni suci saka Gusti Allah iku kudu dienggo ing sakehe upaya kita. Mesbèh kang sejati iku Kristus; geni kang sejati iku Roh Suci. Iki kang dadi ilham kita. Mung nalika Roh Suci nuntun lan mimpin wong, wong iku dadi penasihat kang aman. Manawa kita nyimpang saka Gusti Allah lan saka para pilihané kanggo nyuwun pitutur ana ing mesbèh-mesbèh asing, kita bakal oleh wangsulan miturut pakaryan kita.” Selected Messages, buku 3, 300.

“Gapura” iku pasamuwan.

“Kanggo jiwa sing andhap asor lan pracaya, pasamuwané Allah ing bumi iku gapurané swarga. Tembang pamuji, pandonga, tembung-tembung sing kaaturaké déning para wakilé Kristus, iku piranti-piranti sing wis katetepaké déning Allah kanggo nyawisaké sawijining umat tumrap pasamuwan ing dhuwur, tumrap pangibadah sing luwih luhur iku, kang ora bakal kasilènan apa-apa waé sing najis.” Testimonies, jilid 5, 491.

Ing taun 1863, Adventisme Laodikia dadi gréja sing kacathet kanthi sah miturut hukum lan mandheg dadi sawijining gerakan. Ing titik iku, dheweke “mlebu” menyang sajarah gréja. Ing taun 1863, gréja Kristus mlebu ing sawijining sesambungan hukum karo pamaréntah Amerika Sarékat. Ing taun iku uga, dheweke ngenalaké sawijining bagan palsu kanggo nggantèkaké loro loh suci kagungané Habakuk. Sanalika loh kapindho wis disawisaké, miturut sajarah kenabian wong-wong sing dilambangaké déning Harun padha nyawisaké sawijining gambar palsu.

Préntah kapindho punika pepènget ingkang paling cetha tumrap panyembahan brahala lan pangibadah dhateng reca-reca. Ing ngriku ugi Gusti Allah ngandharaken watakipun minangka Allah ingkang cemburu. Ing ngriku ugi Panjenenganipun netepaken asas bilih Panjenenganipun nyimpen paukuman tumrap tiyang duraka ngantos turun kaping tiga lan kaping sekawan. Sepuluh Préntah punika minangka salinan watakipun Kristus.

“Amarga panolake marang Kristus, kanthi sakabèhé akibat sing banjur ngetutaké, wong-wong mau padha tanggung jawab. Dosa sawijining bangsa lan karusakan sawijining bangsa iku asalé saka para pamimpin agama.

“Ing jaman kita, apa ora pangaribawa-pangaribawa kang padha uga lagi makarya? Saka para panggarap pakebonan anggur kagunganing Gusti, apa ora akeh kang ngetutaké lakuning para pemimpin Yahudi? Apa para guru agama ora ngalingaké manungsa saka tuntutan-tuntutan tembunging Allah kang gamblang? Genti mènèhi piwulang marang wong-wong mau supaya taat marang angger-anggering Allah, apa dudu malah padha didhidhik ing panerak? Saka akèh mimbar gréja, bangsa iki diwulang yèn angger-anggering Allah iku ora ngiket tumrap wong-wong mau. Tradhisi, pranatan, lan adat pakulinan manungsa kaluhuraké. Kamurkan lan rasa wareg marang awak dhéwé marga saka peparing-peparinging Allah dipiara, déné tuntutan-tuntutan Allah dilirwakaké.

“Nalika ngesampingaké angger-anggering Allah, manungsa ora sumurup apa kang lagi ditindakaké. Angger-anggering Allah iku minangka salinan saka watakipun. Angger-angger mau nglebetaké prinsip-prinsip kratonipun. Sapa waé kang nampik nampi prinsip-prinsip mau, iku nuwuhaké awaké dhéwé ana ing sanjabaning saluran ing ngendi berkah-berkahé Allah mili.” Christ’s Object Lessons, 305.

Wataké Kristus iku gambaré Panjenengané, lan ing jeroné kalebet yèn Panjenengané iku Allah kang cemburu. Rasa cemburuné Allah kawedhar ana ing Kristus nalika Panjenengané kaping pindho nyucekake Padaleman Suci. Ing panyucekan Padaleman Suci kang kapisan, para sakabat kang nyeksèni pakaryan iku banjur katuntun kelingan yèn Kitab Suci nyebut rasa cemburuné Allah.

Lan Paskahé wong Yahudi wus cedhak, lan Gusti Yésus minggah menyang Yérusalèm, lan ana ing Padalemané Allah Panjenengané nemu wong-wong kang padha adol sapi, wedhus, lan manuk dara, sarta para panuker dhuwit padha lungguh ana ing kono. Bareng Panjenengané wus damel pecut saka tali-tali cilik, Panjenengané nundhung wong-wong mau kabèh metu saka Padalemané Allah, mengkono uga wedhus-wedhus lan sapi-sapi; dhuwité para panuker diwalikaké nganti buyar, lan méja-méjané dibalèkaké. Lan Panjenengané ngandika marang wong-wong kang padha adol manuk dara, “Gawanen barang-barang iki saka kéné; aja ndadèkaké padalemané Ramaku dadi omah dagangan.” Para sakabaté banjur kèlingan, yèn ana katulisan, “Semangat tumrap padalemanPaduka sampun nguntal kawula.” Yokanan 2:13-17.

Ing Kitab Suci, ing basa Ibrani lan Yunani, tembung “semangat murub” uga minangka tembung kanggo “cemburu.” Tembung kasebut padha. Nalika Kristus ngresiki Padaleman Suci, Panjenengane ngetingalaké rasa cemburuning Allah, yaiku sipat saka karakter Allah sing kasebut ing pepakon kapindho, lan utamané kawedhar marang panyembahan brahala. Nalika Musa tumurun saka gunung nggawa loro loh watu lan mangertèni apa sing wis ditindakaké déning Harun lan apa sing lagi ditindakaké déning umat, panjenengané mecah loro loh watu mau. Loro loh watu mau minangka gambaran sejati saka rasa cemburu, amarga loh-loh kasebut minangka pralambang jasmani sing nétélakaké yèn Allah iku Allah kang cemburu. Nalika Musa mecah loro loh watu mau, panjenengané lagi ngetingalaké rasa cemburu iku dhéwé sing kasebut ing pepakon kapindho.

Musa banjur mbalek lan mudhun saka ing gunung, lan ana loro loh paseksèn ana ing tangane; loh-loh iku katulisan ana ing loro-lorone, ing sisih siji lan ing sisih sijiné padha katulisan. Lan loh-loh iku gawéané Allah, lan tulisan iku tulisané Allah, katatah ing loh-loh iku. Nalika Yosua krungu swarané bangsa iku nalika padha surak, dhèwèké banjur matur marang Musa, “Ana swarané perang ana ing kémah.” Nanging wangsulané Musa, “Iku dudu swarané wong kang padha surak amarga menang, uga dudu swarané wong kang padha sesambat amarga kalah; nanging swarané wong-wong kang padha ngidung kang dakrungu.” Lan kadadéan, sanalika Musa wis cedhak tekan kémah, dhèwèké weruh pedhèt iku lan jogèdané; banjur bebenduné Musa murub, lan loh-loh iku dibalangké saka tangane, banjur diremuk ana ing sangisoré gunung. Pangentasan 32:15–19.

Loro loh watu iku minangka paseksèn bab wataké Allah. Wataké Allah iku gambar sing kudu kawangun ing manungsa lumantar kabenerané Kristus. Loro loh watu iku gambar cemburu sing sejati, lan Harun wus ngasilaké gambar cemburu sing palsu ing wektu nalika gambar cemburu sing sejati lagi dipasrahaké marang Israèl kuna. Wong-wong kang Kristus wus kawangun ana ing jeroné nduwèni gambaré Panjenengané, lan jubah kabenerané Panjenengané, nanging para pamedhar suka-ria Harun padha nari kanthi wuda, awit padha iku wong-wong Laodikia. Wong-wong Laodikia iku “cilaka, lan sengsara, lan mlarat, lan wuta, lan wuda.”

Lan nalika Musa weruh manawa bangsa mau wuda; (amarga Harun wis njalari wong-wong mau wuda nganti dadi kawirangan ana ing satengahing para mungsuhé). Pangentasan 32:25.

Ing taun 1856, pitung taun sadurungé bagan palsu iku diprodhuksi, James lan Ellen White loro-loroné wis ngenali yèn gerakan iku wus ngalami transisi mlebu ing kahanan Laodikia. Ing taun 1863, Adventisme kanthi rohani padha “wuda,” kaya déné Israèl kuna sacara harfiah “wuda” nalika padha nari ngubengi gambar cemburu palsu mau. Barang palsu sing digawé déning Harun iku brahala kang kagawé saka emas, nanging rupaé pedhèt, yaiku kéwan galak. Iku minangka gambaring kéwan galak, lan uga gambar kanggo kéwan galak. Pedhèt emas iku minangka gambaring kéwan galak, nanging uga wis kaabdèkaké marang para allah kang tanpa kabeneran dikandhakaké déning Harun yèn wis mbebasaké Israèl saka pangawulan ing Mesir.

Panjenengané nampani barang-barang iku saka tangané wong-wong mau, banjur mbentuk iku nganggo piranti ukir, sawisé digawe dadi pedhèt tuangan; lan wong-wong mau padha calathu: Iki allah-allahmu, hé Israèl, kang wis nuntun kowé metu saka tanah Mesir. Bareng Harun weruh iku, banjur yasa misbyah ana ing sangarepé; lan Harun ngumumaké, pangandikané: Sesuk bakal ana riyaya kanggo Pangéran. Esuké, ing ésuké dina candhaké, wong-wong mau padha tangi ésuk-ésuk, banjur ngaturaké kurban obongan lan nyaosaké kurban katentreman; lan bangsa iku padha lungguh mangan lan ngombé, banjur padha tangi kanggo dolanan. Pangentasan 32:4–6.

Pedhet emas iku minangka sawijining gambar saka kéwan galak, nanging iku dipasrahaké marang allah-allah palsu, lan mulané uga dadi sawijining gambar (pisungsung) kanggo kéwan galak mau. Gambar iku digawé saka emas, kang dadi pralambang Babil, lan wujud pedhet, kang minangka wangun pisungsung kang paling luhur ing palayanan papan suci. Iku dipasrahaké marang para allah Mesir. Babil kang Rahasia (awit kabèh paseksi nabi ngenali wekasaning jagad) dumadi saka sawijining wong wadon nunggangi sawijining kéwan galak. Kéwan galak kang ditunggangi wong wadon iku yaiku United Nations (sepuluh ratu), lan dadi pralambang naga, ateisme, lan Mesir. Wong wadon iku dhéwé minangka palsoné pasamuwan sejatiné Allah. Pedhet emas kang dipasrahaké Harun marang para allah Mesir iku nglambangaké sundel agung ing Wahyu pitulas, yaiku Babil (emas), nunggangi sawijining kéwan galak (Mesir) lan pasamuwan palsu (pedhet).

Sanalika iku Harun yasa mesbèh, kang, kaya wis katetepaké mau, nglambangaké Kristus, mesbèh kang sajati. Banjur dhèwèké netepaké sawijining sistem pangibadah palsu, amarga dhèwèké mratélakaké anané sawijining riyaya kagem Pangéran ing dina sabanjuré. Pedhèt mas gawéané Harun iku sawijining gambar “saka” lan “kagem” kéwan mau, lan iku diadegaké “ing ngarepé” sawijining Kristus palsu, sarta sawijining dina dipisahaké kanggo ngrayakaké sistem pangibadah palsu.

Amérikah Sarékat iku kakuwasan sing ngadegaké sawijining reca tumrap kéwan galak mau lan banjur meksa jagad iki supaya ngetutaké tuladhahe. Amérikah Sarékat nduwèni kakuwasan kanggo meksa sistem pangibadah iku marang jagad iki, lan tumindak mangkono katindakaké ana ing ngarsané kéwan galak mau, “ing ngarepé” iku.

Lan aku weruh ana kéwan liyané munggah saka ing bumi; lan dheweke nduwèni sungu loro kaya cempé, lan gunemané kaya naga. Lan dheweke ngleksanakaké sakèhé kakuwasané kéwan kang kapisan ana ing ngarsané, lan ndadèkaké bumi lan wong-wong kang manggon ana ing kono padha nyembah marang kéwan kang kapisan, kang tatu pati-né wus waras. Wahyu 13:11, 12.

Wong dosa, yaiku kapausan, iku satwa segara saka Wahyu telulas. Nalika Amérika Sarékat ngandika kaya naga, ing wektu angger-angger Minggu sing bakal enggal teka, mula banjur wiwit meksa jagad iki supaya ngedegaké sawijining patung tumrap satwa “ing ngarsané” satwa iku. Satwa sing ana ing ngarsané Amérika Sarékat (satwa bumi), yaiku kapausan (satwa segara). Kapausan iku Kristus palsu, lan Harun wis ngedegaké patung emasé ing ngarsané sawijining Kristus palsu, awit Kristus iku misbyah kang sejati. Harun banjur netepaké sawijining tatanan pangibadah palsu kaya kang dipratélakaké déning pangumuman dina pésta sing bakal kalakon ing ésuké. Amérika Sarékat uga meksa sawijining tatanan pangibadah palsu, lan iku uga magepokan karo sawijining dina pangibadah palsu.

Nalika Musa tumurun saka gunung, pasulayan mau dumadi antarane citra cemburu kang sejati lan kang palsu—citra Kristus utawa citra Sétan. Sing palsu iku dumadi saka Kristus palsu (mesbèh), pengalaman palsu (Laodikia), dina pangibadah palsu (“sesuk iku pésta

kanggo Pangéran”). Pambrontakan pedhèt emas nggambaraké pambrontakaning angger-angger Minggu sing enggal bakal teka, nanging uga nggambaraké pambrontakan Adventisme Laodikia ing taun 1863.

Ing taun 1863, sawijining méja palsu dipragataké kanggo nutupi permata-permata saka impené Miller kaya sing diwakilaké ing rong méjané Habakuk. Rong méja mau wis katitipakaké déning rong méja sing ditampa Musa ing gunung. Ing taun 1863, ana sesambungan légal sing digawé karo pamaréntah Amérika Sarékat, mangkono mungkasi gerakan Millerit lan kanthi sah ndhaptaraké gerakan Laodikia minangka gréja Advent Hari Ketujuh. Sesambungan iku diwakilaké déning patungé Harun marang kéwan iku, kang sacara profètis ditegesaké minangka gabungan Gréja lan Nagara, saéngga dadi pralambang tumindak wong-wong Millerit netepaké sesambungan Gréja-Nagara ing taun 1863, lan uga dadi pralambang Amérika Sarékat nalika hukum Minggu sing bakal enggal teka.

Para wong gemblung kang nari tanpa busana saka Aaron, sing makili pengalaman palsu Laodikia, padha kaya dene gerakan Millerit wus dadi ing taun 1856. Pengalaman rohani kang dipralambangake déning para wong gemblung kang nari saka Aaron dipadakake karo pengalamané Musa, kang nedahake rasa cemburu saka wataké Gusti Allah marang panyembahan brahala. “Tari” ing pralambang iku minangka simbol panyasatan, lan para wong gemblung kang nari saka Aaron uga makili panyasatan kang ditimbulake déning Amerika Serikat nalika negara iku meksa jagad supaya “nari” manut gamelan Nebukadnésar, déné sundel saka Tirus ngidungake lagu-laguné.

Ing taun 1863, gerakan Millerit Laodikia ngalami transisi dadi gréja Masehi Advent Dina-Kapitu Laodikia sing kadhaftar kanthi sah miturut hukum. Kaya kang wis diidhidentifikasi ana ing artikel-artikel sadurungé, ing taun 1863, Yerikho dibangun manèh, awit Yerikho iku pralambang kamakmurané Laodikia lan dadi tiron palsu saka kutha Yérusalèm. Ing taun 1863, mlebué sawijining bagan kenabian palsu makili sawijining pangulangan sajarahé Harun, pedhèt emas, lan para wong gemblung kang padha njogèd. Sajarah babagan kawilujengan ing Segara Abang wis bola-bali dipigunakaké déning Sister White kanggo nggambaraké sajarah Adventisme wiwitan, lan panganggoné iki cocog sampurna karo sajarah Musa lan Harun ana ing pasulayan ngenani gambar rasa cemburu.

Ing taun 1863, generasi kapisan Adventisme Laodikiawi wiwit nalika sawijining gambar meri dipasang ana ing gapura (greja), sing ana ing ngarepé misbyah (Kristus). Banjur generasi kapisan mau “mlebu” menyang sajarah kanisthan sing saya ngrembaka.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “He, anaké manungsa, saiki anggugnaa mripatmu marang dalan ing sisih lor.” Mulané aku ngangkat mripatku marang dalan ing sisih lor, lan lah, ing sisih lor, ana ing gapura mesbèh, reca cemburu iki ana ing lawanging mlebu. Yehezkiel 8:5.

Kita bakal nerusake pangrembakan iki ing artikel sabanjure.

“Kadospundi kawontenan kita ing wekdal ingkang nggegirisi lan khidmat punika? Aduh, sapinten agenging gumunggung ingkang lumampah wonten ing pasamuwan, sapinten kathahing lamis, sapinten kathahing pangapusan, sapinten agenging katresnan dhateng busana, sapinten agenging remeh-temeh lan panglipur, sapinten agenging pepénginan dados ingkang paling unggul! Sedaya dosa punika sampun ndadosaken pikiran dados peteng, saéngga prakawis-prakawis langgeng boten saged dipunmangertosi. Punapa kita boten badhé nyelidiki Kitab Suci, supados kita saged mangertos wonten pundi papan kita wonten ing sajarah jagad punika? Punapa kita boten badhé dados wicaksana gegayutan kaliyan pakaryan ingkang saweg kalampahan kanggé kita ing wekdal punika, lan kalenggahan ingkang kedah kita pendheki minangka para tiyang dosa nalika pakaryan panebusan punika saweg lumampah? Manawi kita gadhah raos prekawis karahayon jiwa kita, kita kedah damel ewah-ewahan ingkang temtu. Kita kedah ngupados Gusti kanthi pamratobat ingkang sajati; kita kedah, kanthi remuking manah ingkang lebet, ngakeni dosa-dosa kita, supados dosa-dosa punika saged kasirnakaken.

“Kita ora kena manèh tetep ana ing lemah kang kateman daya sihir. Kita lagi nyedhaki pungkasaning mangsa pacoban kita kanthi cepet. Muga saben jiwa nyelidiki, Kepiyé kahananku ana ing ngarsané Allah? Kita ora ngerti sepira enggal jeneng kita bisa kasebut ing lambéné Kristus, lan prakara kita diputusaké kanggo salawas-lawasé. O, o, kaya apa ta putusan-putusan iku bakal dadi? Apa kita bakal kaétung bebarengan karo wong-wong mursid, utawa apa kita bakal kagolong ing antarané wong-wong duraka?”

“Pasamuwan muga tangi, lan mratobata saka panyimpangan-panyimpangané ana ing ngarsané Allah. Para juru-jaga muga padha siyaga, lan ngunekna kalasangka kanthi swara kang cetha lan temtu. Iki pepènget kang temenan lan mesthi kang kudu kita wartakaké. Allah dhawuh marang para abdiné, ‘Bengokna kalawan sora, aja kendel; unjuka swaramu kaya kalasangka, lan tuduhna marang umat-Ku paneraké, lan marang brayat Yakub dosa-dosané’ (Yesaya 58:1). Kawigatèné umat kudu dipikantuk; manawa prakara iki ora bisa katindakaké, sakèhé pambudidaya iku tanpa guna; sanadyan ana malaékat saka swarga tumedhak lan ngandika marang wong-wong mau, tembung-tembungé ora bakal nggawa paédah luwih akèh tinimbang manawa dhèwèké ngandika marang kuping pati kang adhem.”

“Pasamuwan kudu tangi tumindak. Roh Allah ora bakal tau rawuh kajaba dheweke nyawisake dalan. Kudu ana panalitening ati kang temen-temen. Kudu ana pandonga kang manunggal lan tekun, lan lumantar pracaya ana panuntutan marang janji-janji Allah. Kudu ana, dudu pangageming badan nganggo bagor, kaya ing jaman kuna, nanging andhap-asoring jiwa kang jero. Kita ora duwe alesan sethithik wae kanggo memuji dhiri lan ngluhurake dhiri. Kita kudu ngasorake awak ana ing sangisoring asta Allah kang kuwasa. Panjenengane bakal rawuh kanggo nglipur lan mberkahi para wong kang tenan-tenan ngupaya.” Selected Messages, buku 1, 125, 126.